

Tanınmış yazıçı-publisist, nəşir Hacı Ağəddin Mansurzadə 17 il əvvəl dünyasını dəyişsə də, el-obasının, dostlarının və oxucularının yaddaşında yaşamaqda, ehtiramla yad edilməkdədir.

Ağəddin Mansur oğlu Mansurzadə 1940-cı il avqustun 28-də Masallı rayonunun Qodman kəndində, kolxozçu ailəsində anadan olub. ADU-nun Filologiya fakültəsinin jurnalistika şöbəsini bitirib. Ədəbi yaradıcılığa 1964-cü ildən “Ədəbiyyat və incəsənət” qəzetində çap etdirdiyi “İslam və onun briqadası” adlı ilk очерki ilə başlayıb. Ardınca dövrü mətbuatda müntəzəm çıxış edib. O, 1963-1966-cı illərdə Şumqayıt Şəhər Komsomol

qəlbində zərrə qədər kin və küdurətin olmasına inanmıram. Bu keyfiyyət onun Allaha böyük sevgi və inamından irəli gəlir. Allahını tanıyan, onu qəlbində və ruhunda yaşadan Ağəddin mənimçün həmişə əziz və doğma olmuşdur”.

Hüseyn Abbaszadə: “Ağəddinin “Müasir nağıllar” silsiləsindən “Dərinlik” adlı yığcam bir hekayəsi var. Mən onu oxuyanda Ağəddin gəlib durdu gözlərimin önün-

Ömür bitsə də, sənət yaşayır

Komitəsi 1 saylı tikinti trestində, Neft-Kimya Kombinatı Ümumittifaq Zərbəçi Komsomol Tikinti Qərgahında işləyib. Bir neçə il texniki peşə məktəblərində çalışıb. 1970-ci ildən başlayaraq müxtəlif vaxtlarda “Ədəbiyyat və incəsənət”, “Bakı”, “Ülfət”, “168 saat”, “Dünya pəncərə”, “Bakı Bələdiyyəsi” qəzetlərində və “Mozalan” satirik jurnalında çalışıb.

O, “Mən hamının balasıyam” (1976), “Təzə paltar” (1985), “Cənnətdə görüşəndək” (1998), “İnsan qaranquş deyil” (2000), “Mən Bəxtiyaram” (2000), “Ayağa qalxaq” (2001), “Ədəbi portretlər” (2002), “Ədəbi söhbətlər” (2004), “Ədəbi mülhizələr” (2006), “Karvan gedir” (2007), “Sənətkar xoşbəxtliyi” (2007) və s. əsərlərin müəllifidir. Əsərləri bir neçə xarici dilə nəşr olunub.

Məşhur yazıçılar, ünlü qələm sahibləri ilə səmimi dostluq münasibətləri olan Ağəddin Mansurzadə özü də gənclərə qayğı və diqqət göstərüb. Onun insani keyfiyyətləri, yaradıcılığı barədə Mirzə İbrahimov, Bəxtiyar Vahabzadə, Hüseyn Abbaszadə, Qulu Xəlilli, Teymur Bünyadov, Nəriman Həsənzadə, Sabir Rüstəmxanlı, Qəzənfer Paşayev, Məmməd Aslan, Aqşin Babayev, Vasim Məmmədliyəv, Məryəm Əlizadə, Nizami Cəfərov, Hüseynbala Mirələmov və bir çox başqaları ürəkdən gələn xoş təəssüratlarını, duyğu və düşüncələrini yazıblar.

Ağəddin Mansurzadənin 85 illik yubileyi ərəfəsində onun haqqında “Ömür bitsə də...” adlı xatirə kitabı işıq üzü görüb. Həmin kitabda ünlü yazarların çap olunan məqalələrindən bəzi sitatları oxuculara təqdim edirik.

Mirzə İbrahimov: “Ağəddinin hekayələri bədii fikrin hərəkəti ilə mövzu cəhətdən, surətlərin müxtəlifliyi və süjetin yeni səpkilərdə inkişafı cəhətdən haçalanır, yeni çalarlarla oxucu marağını oxşayır. Bu hekayələrdə ədəbiyyatın qədim və əbədi predmeti sayılan məhəbbətə də, nağılvari yazılara, cazibədar əhvalata da rast gəlirik. Həyatı, publisistik mövzu və təsvirlər bu rənglər fonunda heç də öz aktuallığını və əhəmiyyətini itirmir, əksinə, o rənglərə bir parlaqlıq, bir cazibə qüvvəsi verir.

...Ağəddin mətbuat səhifələrində döndə ədəbiyyatımızın, elm və mədəniyyətimizin aktual məsələləri barədə yazmağa məni də ruhlandırmışdır. Mən yazıçı dostlarımdan onun barədə həmişə təqdirəlayiq fikirlər eşitmişəm. Hərdən onun kimi tanışları və dostları yadıma salanda deyirəm: “Kəş bütün insanlar belə olaydı!” Onda hamımızın müqəddəs arzusu olan ideal cəmiyyətə gedən yol bəlkə də bu qədər çətin olmazdı”.

Bəxtiyar Vahabzadə: “Ağəddin Mansurzadəni 70-ci illərdən tanıyıram. Mənim ona olan dostluq münasibətimin əsasında ilk növbədə insanlığı, xeyirxahlığı və alıcənablığı durur. Bir kimsəni incitməyən bu insanın

də. “Dərinlik” hekayəsinin qəhrəmanı—yeri düşəndə icaslarda haqqı, ədaləti mərdanəliklə müdafiə edən Eynulla müəllimin xarakterində, hərəkətlərində Ağəddinin xarakterinin tanış cizgilərini gördüm.

“Müasir nağıllar” silsiləsindən yadda qalan dəyərli hekayələr çoxdur. Mən ilk növbədə onlardan “Lal Vəli”, “Papaqçı Tərən”, “Mıx” hekayələrini qeyd etmək istərdim. Ümumiyyətlə, “Müasir nağıllar” silsiləsi nasir kimi Ağəddinin yaradıcılıq uğuru kimi qeyd edilməlidir”.

Qulu Xəlilli: “A. Mansurzadə qələmi очерк və publisistik məqalələrdə daha kəskin və ötkəmdir. O, mənfiliklərə qarşı bir vətəndaş kimi çox dözümsüzdür. Bu cəhət isə istəməz onun qələminə cəsarət və kəskinlik aşılayır. Bu cəhətdən Azərbaycan və rus dilərində çap etdirdiyi “Ayağa qalxaq”, “Belə məhəbbət olmaz”, “Çukot etüdləri”, “Anadır, yoxsa...”, “Xoş gördük sərkərdə ba-bam”, “Açın qapıları”, “Hələ yara istidir”, “Təmiz su” və s. bu kimi publisistik yazıları xarakterikdir. Müəllif bu tipli yazılarında xalqın milli dirçəliş duyğularını, şüur və təfəkkür qüdrətini həm təqdir edir, həm də bu xalqın ləyaqətinə, tarixinə varlığına, insanpərvərliyinə böhtan atanları qırmanclayır”.

Hüseynbala Mirələmov: “Heç bir dəbdəbə axtarmayan, şən-şöhrətdə gözü olmayan Ağəddin Mansurzadə istər bədii nəsrində, istərsə də sənədli xatirə – povestlərində insan taleyinə həssaslıqla yanaşan, cəmiyyətin və təbiətin problemlərini humanistcəsinə qələmə alan yazıçı-publisist, həm də unudulmaz bir insan kimi mənim xatirəmdə yaşayır. Allah ona rəhmət eləsin”.

Bəli, doğrudan da, ömür bitsə də, xatirələrdə, anımlarda həyat davam edir.